

hlowna wěz drje to njebě. Wón chzysche s tymle doma-
pytanjom winizarjom sbože dokonjecz, chzysche jich sažo
a sažo dopominacz: Snadny czaš je, trjebajcze jón, budźcze
šwěrnj, džělawi, žiwjenje je winiza sa waš! Sa czo
wobhladujesch ty žiwjenje a sa czo to, schtož wono pschinješe
jako póšlow Božich, klónczne dny a mrototne. Sa czo tych
człowjekow, kotrychž Bóh czi na pucz žiwjenja sczele, s šw-
trymiž šy wschědnje hromadže abo kotrychž jenož junkrócž
setkasch? Sa czo pschitwošmjesch wošebje herbu, to je
Khrystuša? Šy wješeły, so wón pschińdže w fajkežkuli
postawje, stajnje pať jako pscheczel a dobroczel, abo masch
radšcho, so haťle njepschińdže abo so bórny sažo dže? To
jene dyrbišch wjedžecz: Bóh sczele šwojich póšlow do
winizy; ta je město Božeje hnady.

II.

Alle potom tež město Božeho šudženja. Człowjeť šo
prascha: Je dha móžno, telko dobrotow, winiza, mlódnje
winowe pjeńki s plódnymi haťsami, klónzo a deschcz
w šwojim czašu, dobra semja, wscho hač nanajrjeńšcho
wuhotowane, a tola tónle žalóšny wuspěch? Šerke to
wěrnoscze wo człowjeku a jeho wutrobje a wo wutrobje
zylého luda, wěrnoscze, kotrež nam škaženje człowjekow
šrudnje wotkryja! Schto winizarjom k tajkemu šakhadženju
wabjesche? Najprjedy wěscze to, so chzychu wotnajatu
winizu šami sažo šchowacz a žaneho knjesa nad šobu
pschipošnacž. Woni běchu šabyli, schto běchu, winizarjo,
wotnajerjo, niž knježa abo wobšedžerjo winizy. Schto
tola człowjeť wscho šabudže! To, schtož by šabyčž mohł
a dyrbjak, njeprawdu, šchiwdu, hanjenje, to wěscze tať
lohko njesabudže, a schtož nješměl šabyčž, dobrotu wot
Boha a człowjekow, to, so je wón žiwjenje a wodnych dať
a šdžeržak, a tehodla, so ma człowjeť telko pschicžiny,
džakowny byčž, to je hušto precž kaž dym. Šlubiny
człowškeho byčža šu tu wotkryte. Džiwasch šo, so je
dženšnišchi džen žiwjenje a žyly wobšhad tať prošdny, tať
šwjeršchny? A winizarjo nochzychu žaneho knjesa nad šobu